

Sygn. akt II CSK 492/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa H. L.

przeciwko M. i G. i P. G.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód złożył skargę kasacyjną, a do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać z braku wskazania tytułu prawnego, na podstawie którego Skarb Państwa stał się uprawniony do tej działki po II wojnie światowej oraz zamknięcia przez sąd w tym postępowaniu dawnej księgi wieczystej, co nie mieści się w zakresie jego kompetencji. Rację ma skarżący, że Skarb Państwa nie nabył tej nieruchomości po II wojnie światowej, co na tle poprzednika prawnego powoda przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2008 r., II CSK 434/07 (nie publ.). Bezprawnie zatem i bez podstawy prawnej przeniesiono tę nieruchomość do księgi wieczystej Skarbu Państwa. Mimo to jednak nie można skargi kasacyjnej uznać za oczywiście uzasadnioną. Spór w tej sprawie dotyczy bowiem uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. W stanie faktycznym sprawy trzeba ocenić, że zgodność ta występuje. Jako właściciele wpisane są osoby, które nabyły własność nieruchomości w zaufaniu do stanu ujawnionego w księdze wieczystej. Brak zatem podstaw dla zmiany treści wpisu w księdze wieczystej w tym zakresie.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.